

Arrest

nr. 257 858 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 augustus 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker heeft op 27 september 2018 samen met zijn echtgenote een verzoek om internationale bescherming (VIB) ingediend.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist op 9 oktober 2019 om verzoeker en zijn echtgenote zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

1.3. Tegen deze beslissingen dienden verzoeker en zijn echtgenote een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die het beroep heeft verworpen bij arrest van 30 juni 2020 met nr. 237 655.

1.4. Op 17 augustus 2020 trof verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) ten aanzien van verzoeker en zijn echtgenote.

De bijlage 13quinquies die t.a.v. verzoeker werd getroffen is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : [H.]

voornaam : [M.K.H.]

geboortedatum : X

geboorteplaats : Shekhan

nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 09/10/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 30/06/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

1.5. Op 1 september 2020 dienden verzoeker en zijn echtgenote een nieuw VIB in.

1.6. Op 10 november 2020 verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit nieuwe VIB onontvankelijk.

1.7. Bij arresten van 26 maart 2021 met nrs. 251 727 en 251 728 verwierp de Raad de beroepen die verzoeker en zijn echtgenote tegen deze beslissingen hadden ingediend.

1.8. Bij arrest van 8 juli 2021 met nr. 257 859 verwierp de Raad het beroep dat verzoekers echtgenote had ingediend tegen de bijlage 13quinquies van 17 augustus 2020 die ten aanzien van haar en de kinderen werd getroffen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op:

"- SCHENDING VAN HET HOORRECHT EN DE RECHTEN VAN VERDEDIGING (ALGEMEEN BEGINSEL VAN HET UNIERECHT)

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 IVRK SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 62, §2 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEBINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING”

Hij betoogt als volgt:

“1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskenning van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontzegd, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien zij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.

Het gezin heeft een zeer woelige reis ondernomen na hun vertrek uit Irak. Het gezin reisde van hun woning naar Erbil op 19 juli 2017. Vandaar vertrokken zij op legale wijze naar Turkije toe. Daar verbleven zij een tweetal maanden om vervolgens via Griekenland en de Balkan- route door te reizen naar België toe, waar zij aankwamen op 11 september 2018.

Door de opvang in Westakkers - het opvangcentrum waar zij verblijven te 9100 Sint, Niklaas, Grote Baan 111, konden de kinderen de nodige (en onontbeerlijke) stabiliteit herwinnen.

De vier minderjarige kinderen gaan in Sint-Niklaas naar school, naar OKAN en de Vrije Basisschool Don Bosco van Sint-Niklaas (zie stuk 3). Uit de rapporten blijkt dat de kinderen erg hun best doen in de school. Ze worden omschreven als "fijne" en "lieve" kinderen en geprezen voor hun inzet (hetgeen gezien hun situatie allesbehalve evident is). Hieruit blijkt dat de kinderen zich volop ontwikkelen in België, onder de hoede van hun beide ouders.

Door de bestreden beslissing zou de vader van het gezin - er werd immers geen terugkeerverplichting opgelegd aan de moeder of de minderjarige kinderen - zijn gezin dienen achter te laten. Hierdoor worden de belangen van de minderjarige kinderen, omschreven als "fijne" en "lieve" kinderen en geprezen voor hun inzet (hetgeen gezien hun situatie allesbehalve evident is), manifest geschonden.

De verzoekende partij had hun persoonlijke situatie dan ook kunnen toelichten, waarmee de gemachtigde rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. biz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. biz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging.

4. Zelfs in het enkele geval geen schending van het hoorrecht zou worden aangenomen, wijst de verzoekende partij erop dat de gemachtigde in elk geval heeft nagelaten om met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Het gezin heeft een zeer woelige reis ondernomen na hun vertrek uit Irak. Het gezin reisde van hun woning naar Erbil op 19 juli 2017. Vandaar vertrokken zij op legale wijze naar Turkije toe. Daar verbleven zij een tweetal maanden om vervolgens via Griekenland en de Balkan- route door te reizen naar België toe, waar zij aankwamen op 11 september 2018. Door de opvang in Westakkers - het opvangcentrum waar zij verblijven te 9100 Sint, Niklaas, Grote Baan 111, konden de kinderen de nodige (en onontbeerlijke) stabiliteit herwinnen.

De vier minderjarige kinderen gaan in Sint-Niklaas naar school, naar OKAN en de Vrije Basisschool Don Bosco van Sint-Niklaas (zie stuk 3). Uit de rapporten blijkt dat de kinderen erg hun best doen in de school. Ze worden omschreven als "fijne" en "lieve" kinderen en geprezen voor hun inzet (hetgeen gezien hun situatie allesbehalve evident is). Hieruit blijkt dat de kinderen zich volop ontwikkelen in België, onder de hoede van hun beide ouders.

Door de bestreden beslissing zou de vader van het gezin - er werd immers geen terugkeerverplichting opgelegd aan de moeder of de minderjarige kinderen - zijn gezin dienen achter te laten. Hierdoor worden de belangen van de minderjarige kinderen, omschreven als "fijne" en "lieve" kinderen en geprezen voor hun inzet (hetgeen gezien hun situatie allesbehalve evident is), manifest geschonden.

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van artikel 3 EVRM, artikel 3 IVRK en artikel 74/13 Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

5. De verzoekende partij wijst er nog op dat, via de verplichting tot formele motivering, de gemachtigde in elk geval uitdrukkelijk dient te motiveren op welke wijze werd rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsmaatregel, zodat aan de verplichting van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM werd voldaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat zulks niet het geval is. Meer nog, er blijkt op geen enkele manier dat de gemachtigde met hun specifieke situatie heeft rekening gehouden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing in elk geval artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM evenals de artikelen 62, §2 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."

2.2. De Raad leest in het betoog ter ondersteuning van het eerste middel geen concrete uitleg aangaande de wijze waarop artikel 3 van het EVRM werd geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing wel degelijk is gemotiveerd in rechte en in feite. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Wat de feitelijke grondslag betreft, wordt vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Daarnaast wordt vastgesteld dat de commissaris-generaal met betrekking tot het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming op 9 oktober 2019 een negatieve beslissing trof en dat de Raad het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen op 30 juni 2020.

2.5. Dit zijn duidelijke afdoende motieven in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en verzoeker zet niet uiteen waarom ze hem niet toelaten zich erop te verdedigen. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht op. Wel legt deze bepaling op dat de verwerende partij *“bij het nemen”* van een beslissing tot verwijdering *“rekening [houdt]”* met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling legt dus een specifieke zorgvuldigheidsplicht op.

2.7. In casu heeft de verwerende partij zich van deze plicht gekweten. Immers voegt verweerder bij zijn nota met opmerkingen een op 17 augustus 2020 door V.A. opgestelde nota waarin de volgende afweging werd gemaakt in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Hoger belang van het kind : betrokkene heeft vier minderjarige kinderen in België. Het is in het belang van de kinderen om bij de ouders te blijven.

- Gezins- en familieleven : betrokkene verblijft in België met haar vier minderjarige kinderen en echtgenoot. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen. Ten slotte verklaarde (gehoor DVZ dd.13/032019) verder geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben.

- Gezondheidstoestand : geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.”

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.8. De Raad kan verzoeker helemaal volgen in zijn theoretisch betoog in zijn verzoekschrift over de rechten van verdediging en in het bijzonder het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.

2.9. Kernbetoog van verzoeker is dat hij niet werd gehoord door de verwerende partij alvorens ze de bestreden beslissing trof, waardoor hij verschillende feitelijke elementen niet heeft kunnen aanreiken die de besluitvorming volgens hem in zijn voordeel hadden kunnen beïnvloeden. Hij verwijst hierbij concreet naar zijn wedervaren en dat van zijn gezinsleden alvorens in België aan te komen, hun opvang alhier, naar het feit dat zijn kinderen hier naar school gaan en worden geprezen voor hun inzet en dat zij zich hier volop ontwikkelen. Verzoeker kaart aan dat noch zijn echtgenote noch zijn kinderen een terugkeerverplichting werd opgelegd zodat hun belangen worden geschonden omdat het gezin uit elkaar wordt gerukt.

2.10. Zoals de verwerende partij terecht aangeeft in haar nota met opmerkingen, werd de reis die verzoeker diende te ondernemen na zijn vertrek uit Irak beoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Meer bepaald kan in de in punt 1.2. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2019 worden gelezen: *“Zo moet allereerst worden opgemerkt dat u noch uw echtgenote enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs konden voorleggen van jullie identiteit en reisroute.”* Ook de Raad heeft in beroep op dit punt niet andersluidend geoordeeld. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze dergelijke informatie ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.

2.11. Verweerder kan gelet op het gestelde in punt 1 ook worden gevolgd waar hij in zijn nota opmerkt *“dat het gehele gezin het voorwerp is van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat de gezinskern samen blijft, en dit in weerwil van hetgeen de verzoekende partij tracht te laten uitschijnen”*.

2.12. Alle leden van verzoekers gezin hebben derhalve een terugkeerverplichting. Het gezin wordt dus niet uit elkaar gerukt. Dat verzoekers kinderen school lopen heeft geen impact op de terugkeerverplichting, minstens zet verzoeker die niet uiteen. Het blijkt niet dat de kinderen geen scholing kunnen krijgen in hun land van oorsprong of dat ze gespecialiseerd onderwijs en/of infrastructuur behoeven die in Irak niet bestaat. Het staat verzoeker alleszins vrij om samen met zijn echtgenote een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten zodat hun kinderen het lopend schooljaar kunnen afmaken.

2.13. Het eerste middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.14. In een tweede middel werpt verzoeker op:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN”.

Hij betoogt als volgt:

“1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. De verzoekende partij verblijft in België. De bestreden beslissing stelt vast dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft en legt een "terugkeerverplichting "op.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overeenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat de verzoekende partij dient terug te keren naar Irak ("nationaliteit: Irak") en dit binnen een termijn van dertig dagen ("binnen 30 (dertig) dagen").

3. De verzoekende partij wijst er op dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. De verzoekende partij wijst nochtans op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in de coronacrisis (17 augustus 2020).

Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder haar gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

4. Ondergeschiedt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden.

Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor verzoeker om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij werd afgewezen en dat verzoekster geen paspoort bezit met een geldig visum.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

2.15. Voor wat betreft de opgeworpen schending van de formele motiveringsplicht volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

2.16. Voor wat betreft het geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven reeds werd geduid, houdt deze bepaling voor de verwerende partij de verplichting in om rekening te houden met drie elementen waaronder de gezondheidstoestand. De verwerende partij maakte in haar bovenvermelde evaluatienota van 17 augustus 2020 in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de beoordeling dat er geen sprake is van medische elementen. Verzoeker brengt geen medische elementen aan die verweerder heeft veronachtzaamd. De coronapandemie betreft een wereldwijd verspreid fenomeen. In alle landen – België inclusief – worden besmettingen gerapporteerd en worden er maatregelen getroffen. Deze pandemie maakt niet dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven. Tijdelijke maatregelen in verband met de coronacrisis staan de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg (cf. RvS 15 december 2020, nr. 14.102 (c)). Het verbod op niet-essentiële reizen naar het buitenland opgenomen in de verschillende ministeriële besluiten houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, zoals laatst voorzien in artikel 21, §1 van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 zoals gewijzigd door artikel 7 van het ministerieel besluit van 26 januari 2021, hield nooit een verbod in op een essentiële reis naar het buitenland. Het blijkt niet en verzoeker toont ook niet aan dat de reis naar Irak een niet-essentiële en dus verboden reis was. Ondertussen is via artikel 3 van het ministerieel besluit van 20 maart 2021 tot wijziging van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 het verbod op niet-essentiële reizen naar het buitenland opgeheven, dit met ingang van 19 april 2021.

2.17. Verzoeker brengt ook niet aan dat hij een kwetsbaar profiel heeft dat maakt dat het te gevaarlijk is voor hem om door de corona-epidemie terug te keren naar Irak. Evenmin toont verzoeker aan dat de Iraakse regering de coronacrisis niet onder controle zou hebben of de pandemie niet de baas kan. Verzoeker toont ook niet aan dat een terugkeer naar Irak met inbegrip van een verplaatsing naar de luchthaven een groter risico op blootstelling aan een besmetting door het coronavirus met zich meebrengt dan in België mits het in acht nemen van de nodige veiligheidsmaatregelen. Voorts toont verzoeker ook niet aan dat hij besmet is met het coronavirus en dat hij door het bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren een gevaar voor de volksgezondheid zou zijn. Verzoeker toont dus niet aan dat hij door de corona-epidemie geen vrijwillig gevolg kon geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op dit alles ziet de Raad dan ook niet in waarom verzoeker een afweging in de bestreden beslissing verwachtte over verzoekers persoonlijke situatie gekaderd binnen de Covid-crisis. Verzoekers persoonlijke visie dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet is aangewezen tijdens een corona-epidemie kan aan dit alles geen afbreuk doen.

2.18. Voorts staat het verzoeker steeds vrij om een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen met toepassing van artikel 74/14, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.”* Zulks is tot op heden niet het geval.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA